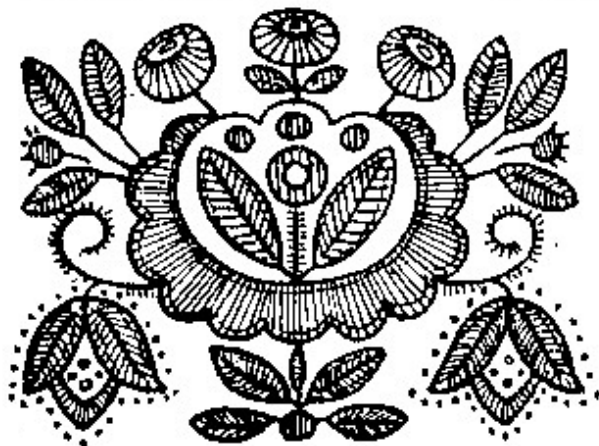

HÍVÓ SZÓ

Szigetszentmiklós-Kossuth utcai Református Egyházközség lapja

A LÉLEK EREJE

„Vesztek erőt, minekutána a Szentlélek eljő reátok.” (Apcsel 1:8)

Pünkösöd a Szentlélek kitöltetésének ünnepe, és egyben bizonyítéka annak, hogy feltámadott, élő Urunk van, aki felment a mennyei dicsőségbe, és elküldte az Atya ígését, a Szentlelket. Hogyan látjuk ezt az apostolok életében, hogy élő Urat szolgáltak?

Megtelve Szentlélekkel megváltozott az életük. Gyávából bátrak lettek (börtön,

megkövezés).

Erővel, hatalommal szólták Isten Igéjét, 3000-en megtértek, és megalakult az Anyaszentegyház. A gyülekezet építésére vették a Lélek ajándékát, és gyümölcsét.

Ezen a pünkösdön fel kell tennünk a kérdést őszintén magunknak: tudjuk-e, hisszük-e, hogy feltámadt, élő Urunk van, akinek adatott minden hatalom mennyen és földön, és aki azt ígerte, veletek vagyok minden nap, a világ végezetéig?

A Szentlélek ma is itt van; körülöttük, rajtunk, de kíván bennünk lenni.

Mi történik, ha lakozást vesz bennünk? Megváltozik az életünk. Hogyan?

Az apostoloknak tett ígéret ránk is vonatkozik: „*vesztek erőt, minekutána a Szentlélek eljő reátok.*”

Ha hívő életedet az Úrral való közösségedet gyengének, erőtlennek érzed;

ha szomorú, vigasz nélkül való vagy,

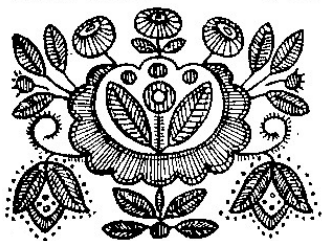
ha úgy érzed, pártfogó nélkül maradtál,

ha imáid erőtlennek, nem tudod, mit és hogyan kérjed:

a Szentlélek az, aki egyre szorosabb közösségbe tud vonni Jézus Krisztussal; aki vigasztal, pártfogó, könyörög érettünk, leleplez, megítél; aki adja áldását, ajándékait, gyümölcsét.

Legyen ez az imádságunk: *Isten élő Lelke jöjj, áldva szállj le rám, égi lángod járja át szívem és a szám.* (463. ének)

Simon Magdolna

ORSZÁGOS BIBLIAI TÖRTÉNETMONDÓ VERSENY

2013. április 30-án fél 6 és $\frac{3}{4}$ 6 között félig álmos kis gyerekcsapat várakozott az iskola előtt, hogy elinduljunk Gyulára. Ebben a városban került megrendezésre már 14. alkalommal a „**Ne szóljon igéd hiába**” **Országos Bibliai Történetmondó Verseny.**

Két személyautóval utaztunk, Varga István és Henter János szülők vezetésével.

Megérkezésünkkor a Magvető Református Általános Iskolában már régi ismerősként üdvözöltek bennünket a kollégák (hiszen 2004 óta kisebb megszakításokkal részt vettünk ezeken a versenyeken szép eredményekkel, magunk mögött hagyva nagy egyházi iskolákat).

A gyerekeket frissítőként finom kalács és kakaó várta.

10 órai kezdettel megnyitó ünnepség volt a templomban. Az áhítatot Katona Gyula esperes úr, tartotta, majd a „Magvetős diákok” műsora következett.

Ezután következett az igazi megmértetés, hiszen 33 csapat képviseltette magát.

Iskolánkból:

1. o.: Szabó Janka
2. o.: Munkácsi Luca
3. o.: Henter Fanni
6. o.: Török János
7. o.: Varga Lívía
8. o.: Kerekes Petra

Kísérők: Bán Anikó tanítónő, Vargáné Herpai Zita szülő, két sofőr apuka és jómagam.

Egy-egy csoportban 15-27 fő is versenybe szállt. Az iskola igazgatója (Varga Ottó) a tanulók köszöntésében megfogalmazta, hogy „*valamennyi résztvevő érezze meg Isten Szentlelkének csodálatos jelenlétét és a verseny izgalmába lelki öröm vegyüljön*”.

Mivel tanítványom a 3. évfolyamban versenyzett, ott izgultam végig először az Ószövetségi történetet, majd kis szünet után az Újszövetségi részt.

Nagyon szoros küzdelemben, a zsűri által megfogalmazott szigorú követelményeknek kellett megfelelni: szövegértés, szöveghűség, szép magyar beszéd, kapcsolatfelvétel a zsűrivel és a hallgatósággal, megfelelő hangerő stb.

Mindenki becsületesen helytállt, szépen átadta a történeteket.

A verseny zárása a templomban történt. Záró áhítatot Baráth János lelkipásztor úr tartott, aki a különböző tájékozási iránymutatók mellett (iránytű, térkép, GPS) rávilágított életünk legfontosabb útmutatójára: a Bibliára.

Több zsűri elnök kiemelte, hogy a tanulók felnőtteket meghazudtoló módon adták elő történeteiket. Elmondták, hogy a tudás mellett értékeket is teremtettek a gyermekek, melyek lelki segítséget jelenthetnek életük egy-egy megtorpanásánál, nehéz pillanatainál.

Oklevéllel az 1-6. helyezést értékelték. Iskolánkban Henter Fanni 3.a osztályos tanuló ért el 3. helyezést.

Hiszem, hogy hittanos gyermekeinknek ezen a napon is Isten és az Ő Igéje állt a középpontban, mely ekkor sem szólt hiába!
Cseh Józsefné

A MAGYAR REFORMÁTUS EGYSÉG NAPJA

Talán némelyek tudják, hogy miért jött létre a Magyar Református Egység Napja. A trianoni békediktátummal nem csak az országot szabdalták szét, hanem az addigi egységes Magyar Református Egyházat. Borzalmas idők voltak azok a határon kívül rekedt magyar református testvéreink számára. Sok helyen elhurcolták a gyülekezetből és börtönbe vetették a lelkipásztorokat, és a közösség pásztor nélkül maradt. Volt, ahol bezárták a templomot, mondván a kommunizmus korában már felesleges egy ilyen épület. Nem lehetett magyar nyelvű Bibliákat

kapni, úgy kellett a határon átcsempészni.

Aztán eljött 2009 májusa, amikor Debrecenben újraalakulhatott a Magyar Református Egyház, amely már magába ölelhette az összes Kárpát-medencei magyar reformátust. A sebek kezdenek begyógyulni. Egy nemzetközi politikai döntést nem tudunk megváltoztatni, de azt megtehetjük, hogy élő kapcsolatot tartunk az országhatáron túl élő hittestvéreinkkel. A kölcsönös látogatások mindig erősítenek bennünket úgy a hitünkben, mind a magyarságunkban.

Már tavaly is meghívtuk Bíró Jenőt, a csejdi gyülekezet lelkipásztorát, hogy ő hirdesse az Igét ezen a jeles napon. Most május 25-én, szombaton du. 6 órakor szervezünk egy jótékonysági estet a gyülekezetük megsegítésére. Ők is belefogtak egy felújításba, amelyet adományaikból és megígért támogatásokból kívántak felújítani. Az ígéret azonban csak ígéret maradt, miközben a mesterek már a munka egy részét el is végezték, és ki kellene őket fizetni.

Ebben szeretnénk nekik segíteni ezzel a jótékonysági esttel. Igaz, nekünk is van épp elég kiadásunk, mi is építkezünk, de nem tehetjük meg, hogy nem halljuk meg erdélyi református Testvéreink segélykérő szavát. Aki szeretne segíteni, az jöjjön el május 25-én a templomba, és hozzon magával másokat is. Most kell megmutatni, hogy nem csak szavainkban vagyunk lánglelkű magyarok, hanem a tetteinkben is! A

városban működő felekezetek között hagyományosan jó az együttműködés, és az újbátori református, a baptista, szabadkeresztyén, pünkösdi, római és görög katolikus lelkipásztorok ígérték, hogy támogatnak ebben az ügyben minket. A város vezetősége is jónak találta a kezdeményezésünket, és Szabó József polgármester úr elvállalta a rendezvény fővédnöki tisztségét, dr. Vántsa Botond képviselő, egyháztagunk pedig a védnöki tiszteletet. Az állami megemlékezés és ünnepelés ugyan június 4-én lesz, a Nemzeti Összetartozás Napján, de a két ünnep olyan közel esik egymáshoz, mind időben, mind tartalmában és célját tekintve, hogy ezt akár együtt is tudjuk ünnepelni.

A jótékonysági esten a csejdi református kórus, gyülekezetünk kórusa, a református osztályba járó diákok lépnek fel, de itt lesz Rékasi Károly színművész, aki szavalni fog, valamint Kalapács József előadóművész, aki rockénekesként ismert, de mély átéléssel tudja megszólaltatni Wass Albert gyönyörű versét, a Záróverset.

Reméljük, hogy ez az este hitünkben és testvérszeretetünkben megerősödést, lelkünknek megújulást fog hozni, amely hozzájárul nemzetünk gyógyulásához, felemelkedéséhez!

Hívogassunk és hozzunk másokat is az alkalomra, buzdítsunk az adakozásra, példát véve Urunkról, Jézus Krisztusról, aki gazdag lévén szegénnyé lett érettünk, hogy mi az ő szegénysége által meggazdagodjunk.

§zalkay László

JÓNAK KELL LENNI!

Hálával és tisztelettel emlékezem Öv. Kiss Lászlóné, Borsos Juliska nénire, aki lelkészi szolgálatomban segítóm, személyiségében sok tekintetben példamutató testvérem volt.

Gyülekezeti alkalmaink rendszeres látogatója, közösségünk bibliás, imádkozó tagjaként sokféle szolgálattal vette ki részét a közös munkából. Sokan emlékeznek rá, hogy kazettás magnójával ott állt az igehirdető mellett a temetéseken, hogy aztán, amikor a gyász miatt felzaklatott lelkű vesztesek elcsendesedhettek, meghallgathassák a temetési igehirdetést, hogy az vigasztalásukra lehessen.

Négy évtized alatt egyetlen esetre sem emlékszem, hogy valakiről - akár csak a falusi szóbeszédék szintjén -, elítélőleg szólt volna. Még ha volt is az illető életében, amivel nem értett egyet, talált számára mentséget, Jézus szavai szerint „nem ítél, mert nem akart íteltetni.”

Imái, adományai beépültek templomunkba, drága örökségként a következő nemzedékek számára.

Bölcs egyszerűséggel tett bizonyosságot a világosságról, melyet Isten Igéjéből merített.

Valamikor a 80-as években a bibliaórai közösség meghívta Bulányi Györgyöt a római katolikus egyház bázisközösségeinek létrehozóját, a kommunista börtönt is szenvedett lelkipásztort. A várt előadás így kezdődött: „**JÓNAK KELL LENNI!**”. És aztán így is

folytatódott: hogyan miért, kikkel szemben és általában valóban jónak kell lenni. Egyre kínosabbnak éreztem a helyzetet. Hiszen természetesen mi reformátusok is törekszünk rá, hogy jók legyünk, de hát éppen azért van szükségünk a megváltásra, mert ez nagyon sokszor nem sikerül. Töprengtem rajta, hogyan fejezzem ki magam diplomatikusan, mit mondjak, hogy meg ne sértsem az előadót, de azért elhangozzék református hitünk alap tanítása. Juliska néni szavai riasztottak fel: „*Mi nem bízhatunk a magunk jóságában, egyedül kegyelemből nyerhetünk üdvösséget!*” Nemcsak azért örültem ennek, mert éppen ezt kellett volna mondanom, hanem azért is, mert ez a szép hitvallás az alázatos lélek önvallomása is volt. Azt jelentette: igyekszem jónak lenni, de a mennybe mégsem ezért reménykedem, hanem mert Jézus Krisztus meghalt értem a kereszten. Ezért hiszem, hogy ma már ott van szeretett férje oldalán, és bízom benne, teljesedik majd legfőbb vágya, amit így imádkozott az ének szavaival:

*„Uram, óh add, ha vándorutam
majd véget ér itt a borúban
Elérjek Hozzád, s te fényes
orcád hadd lássam én.
Ott álljak üdvbe öltözötten én és
szeretteim köröttem,
Uram tehozzád, hol fénylik
orcád, vágyódom én.”*

Villányi Péter

KONFIRMANDUSAINK

Ebben a tanévben nagy meglepetést okoztak nekem. Szinte mindegyik évben és mindegyik csoportnál meg kell küzdenem azzal, hogy nem akarnak néhányan konfirmandus-órára járni, vagy ha ott is vannak, akkor csak testileg, az eszük, a lelkük másutt jár. Idén mind a két csoport „ott volt” az órán. Nem csak testében, de lelkében is. Természetesen voltak most is kalandozók, akik gondolataikkal kiléptek a konfirmandus-óráról, de viszonylag könnyen vissza lehetett terelni őket. A többség figyelt és érdeklődött, érezték, hogy amit itt tanulnak, az összefügg az életükkel.

A másik meglepetés az volt, hogy igen kevesen jelentkeztek konfirmálásra. Hiába küldtük ki a 13-14 évvel ezelőtt megkeresztelt gyermekek szüleinek a hívogató levelet, nyolcadikos konfirmandus csak 10 volt, hetedikes pedig csak 9. A 9 konfirmandusból pedig mindösszesen 6 jár a református osztályba. A többi hol van? - merül fel bennem a kérdés. És mi értelme így a református osztálynak, ha a 24-es osztálylétszámból csak 6 gyerek jön konfirmálni.

Aztán jött a meglepő fordulat. Először egy édesanya keresett meg. Szeptemberben települtek át Erdélyből, és szeretné a gyermekeit konfirmandus-órára beíratni. A 9-ből lett 12. Egy újabb édesanya keresett meg, szintén Erdélyből települtek át, a fia nem a Bíró Lajos iskolába jár ugyan, de jöhet-e

konfirmandus-órára. Jöhet, persze, és októberben már 13-an voltak a konfirmandusok. Majd egy ceglédi kirándulás következett, ahol evangelizáción vettek részt a fiatalok. A barátnőmet hozhatom? - kérdezte az egyik leányzó. Jöjjön, persze. De valami megérintette ezt az új lányt, mert utána jött az órákra is, és tanult a többiekkel együtt. 14 főre növekedett a létszám. A baráti kör széles, tudtam, van ott még egy kislány, akinek a nagymamája buzgó asszony volt, de az unoka még csak keresztelve sem lett. Nem lenne kedve a másik barátnőnek is konfirmációra készülni? - kérdeztem meg tőle. Beszélek vele - mondta -, és következő órán már ő is ott ült a többiek között. Húsvét előtt a Bíró Lajos iskolában megállított egy tanárnő: Van egy fiú, akinek jót tenne, ha a konfirmandusok közösségébe kerülhetne, mert ott jó társaságban lenne, nem kallódna el. Nem is kallódott el, sőt amikor a vizsgakérdések kiosztásra kerültek, ő is kért, mert hogy szeretne konfirmálni. Így lett 16 konfirmandus a hetedikesek csoportjában, és Istennek legyen hála és dicsőség, hogy mind a 16 - a később jöttek is - becsülettel felkészültek és számot adtak tudásukról. Hogy izgultak, természetes, én is.

Imádkozzunk értük, hogy a következő évet is ilyen szépen vigyék, és azután is megmaradjanak a gyülekezetünk közösségében!

Szalkay László

ARCOK A GYÜLEKEZETBŐL

Május 12-én az istentisztelet keretén belül nem csak egy kisgyermek keresztelőjének, de a fiatal- és a felnőtt konfirmandusok fogadalom-Tételének tanúi lehettünk, valamint az egyik felnőtt konfirmandus Osgyán Gábor keresztelőjének.

Fogadja segítő szeretetében őket a gyülekezet!

A nyolcadikos konfirmandusok:

Becz Laura,
Kiss Adrienn,
Kerekes Petra,
Bogdán Alexandra,
Márta Dorottya,
Hegyi Péter,

Piróth János,
Nagy Dávid,
Baranyi Attila,
Kalmár Bence

Riportsorozatunk e havi részében a felnőtt konfirmandusok mutatkoznak be a fogadalomtételkor elmondott beszédekkel.

Lent balról jobbra: Némethné Maráczai Éva, Németh Éva Mária, Szitkovics Sándorné, Sárvári Rass Krisztina

Fent balról jobbra: Izsák Tamás, Osgyán Gábor, Samók Tamás

NÉMETHNÉ MARÁCZI ÉVA

Édesanyám révén katolikus gyermekként nőttem fel. Hittanra jártam és elsőáldozó lettem. Kamaszként ritkábban jártam templomba és felnőttként még ritkábban. Éltem az egyre gyorsabb tempót diktáló életem. Házasság, kislányom megszületése, építkezés, munkahely, majd családi vállalkozás. Ami leginkább motivált, az a gyarapodás és a pénz volt, amiből soha nem volt elég. Azokban az években kómába, mély alvásba küldtem Istennel való kapcsolatomat.

Egyre nagyobb és nehezebb súlyokat vettem a vállamra azzal a tudattal, hogy majd én megoldom. Meg tudom csinálni. Nem tudtam, és beleroppantam. Félttem, kerestem a kapaszkodókat, egyiket a másik után. Pszichológus, gyógyszerek, ezotéria. Hosszú távú eredményt egyik sem hozott. Küszködött a lelkem és egyre mélyebbre süllyedtem a depresszióba a kiutat nem látva.

Végignézte minden gyötrődésemet az én széplelkű, református barátnőm: Eli. Egyszer azt mondta - amiért hálás leszek neki mindig -:

„Mi a csudának tömöd magad gyógyszerekkel?

Jársz pszichológushoz meg különböző furcsa tanfolyamokra? Itt van előtted a kézzelfogható, számodra sem ismeretlen egyetlen megoldás. Hát vedd észre és nyúlj utána! Gyere el a templomba!”

Vasárnap tíz óra előtt már a hátsó padosorok egyikében imádkoztam Istenhez. Tétován, ügyetlenül

keresve a szavakat. Kértem bocsánatát, szeretetét és azt, hogy fogja kezem, mert nyugalomra, lelki békére, boldogságra csak vele együtt vagyok újból képes. Nagytiszteletű úr igehirdetésének minden egyes mondata a szívembe talált. Úgy éreztem ez nekem szól, Isten nekem küldi. Először hallottam azt az éneket, ami sokáig felkavart: *„ Ó Jézus, árva csendben az ajtón kívül állsz. Bejönne már, de némán kulcsfordulásra vársz. Mi mondjuk, hogy miénk vagy, Te vagy a név a jel: Ó szégyen, hogy Te légy az, akinek várni kell.”* A mai napig nem tudom meghatottság nélkül elénekelni. Az a pillanat volt az, amikor ráébredtem, hogy nekem reformátussá kell válnom. Ezt az emberközeli vallást szeretném gyakorolni és általa szeretnék ismét Istenhez közel kerülni. Bűnös vagyok, sok évet elvesztegettem, de a további hátralévő időmet nem szeretném. Hiszem, hogy még most sem késő, hisz a Jelenések könyvében Jézus azt mondja: *„Íme, az ajtó előtt állok, és zörgetek: ha valaki meghallja a hangomat, és kinyitja az ajtót, bemegyek ahhoz....”*

A konfirmáló előkészítőn eleinte csak részt vettem. Hallgattam és szívtam magamba a tudást. Ahogy egyre táugult az ismeret, éreztem milyen keveset is tudok. Hajlamos voltam a Bibliát szó szerint értelmezni és ezzel gyakran zsákutcába kerültem. Jó volt együtt rájönni, hogy egy-egy mondatnak mi a valóságtartalma, és hogyan is építhetnénk azt be az életünkbe. Az

eltelt hónapok alatt megváltozott az értékrendem, ami eddig fontos volt, az háttérbe került, ami pedig hátul állt, az előre.

Lukács evangéliumának 9. fejezetében olvastuk azt a részt, ami lámpásként világít az én lelkemben. Jézus követése. *„Azután így szólt mindnyájukhoz: Ha valaki énutánam akar jönni, tagadja meg magát, vegye fel naponként a keresztyét, és kövessen engem. Mert aki meg akarja menteni az életét, elveszti, aki pedig elveszti az életét énértem, megmenti azt. Mert mit használ az embernek, ha az egész világot elnyeri, önmagát pedig elveszti vagy romlásba viszi?”*

Ezek a mondatok vezessenek további utamon!

NÉMETH ÉVA MÁRIA

Családom egyik fele református, másik fele katolikus. Én katolikusként lettem megkeresztelve. Gyermekkoromban mindkét vallásba betekintést nyertem – bár meg kell vallanom, nem voltunk nagy templomba járók.

Isten jelenlétét, szeretetét – mint ahogy az imádságokat is – nagymamáimtól szívtam magamba, mivel sok időt töltöttem velük.

Édesanyámat 2008-ban megoperálták és előtte leült velem beszélgetni. Azt mondta, hogy döntsem el melyik vallás a fontosabb nekem, és ha eldöntöttem, ígérjem meg, hogy hitet is teszek mellette. Könnyebb szívvel megy be így a műtőbe. Ugyan nem meghalni készült, de azt mondta, valahol az ő hibája, hogy gyerekkoromban erre

nem fektetett elég hangsúlyt. Én már előtte is, és akkor is tudtam, hogy teljes szívemből református kívánok lenni, amit meg is mondtam neki.

A műtét megtörtént és egy hét múlva haza is vittük Anyut.

Minden évben készültem, hogy no most elkezdem a konfirmáció előkészítőt, de valahogy mindig eltolódott. Míg nem eljött a 2012-es év ősze, és egy istentiszteleten kihirdették a felnőtt konfirmáció előkészítőre való jelentkezést. Ekkor tettem meg az első lépést.

Azok a hétfők egyre több olyan dologra világítottak rá, ami nagy fontossággal bírt az életemben. A Bibliát nehéz értelmezni, nem igazából olvasmányos. A mögötte rejlő igaz csodavilágot ezeken a hétfőkön ismertem meg, amikor átbeszéltük azok valós és igaz tartalmát. Amit nem értettem, ami nem volt betűben, szóban kimondva ott bontakozott ki számomra. Az egyik istentiszteleten hallottam, és megbeszéltük az előkészítőn is Lukács Evangéliumának 6. fejezetét. Felismertem benne jelenlegi helyzetem, és útmutatásként a legkedvesebbé vált számomra.

AKI KŐSZIKLÁRA ÉPÍT

„Aki hozzám jön, hallja beszédeimet, és azok szerint cselekszik: megmutatom nektek, kihez hasonló. Hasonló ahhoz a házépítő emberhez, aki leásott, mélyre hatolt, és a kősziklára alapozott: amikor árvíz jött, beleütközött az áradat abba a házba, de nem tudta megingatni, mert jól volt megépítve. Aki pedig hallotta beszédeimet, de nem azok szerint

cselekedett, az hasonló ahhoz az emberhez, aki alap nélkül a földre építette a házat: beleütközött az áradat, és azonnal összeomlott az a ház, és teljesen elpusztult.”

Én most kezdem igazából az építkezést, az alapköveket most rakom le és nagyon szeretném, ha az én házam biztosan állna és minden vihart kibírna. Az én keresztemet nekem kell vinnem, senki másnak át nem adhatom. Hiszem! Ha hitem erős és biztos alapokon nyugszik, akkor azt a keresztet könnyebben elbírom.

SZITKOVICS SÁNDORNÉ, VARGA JULIANNA

Közel 15 éve járok ide, a Kossuth utcai református gyülekezetbe. Visszaemlékezve az első istentiszteleti alkalomra, csodálatos szeretet és hála tölt el Isten iránt, hogy ebbe a gyülekezetbe vezérelt. Ugyanis hitéletem első lépéseit itt tettem meg, amiben nagyon nagy segítségemre volt az akkor épp istentiszteletet tartó Simon Magdolna. Hiszem, hogy az Úr eszközeként készségesen és nagy szeretettel vezetett be a Jézus Krisztussal való kapcsolatom megerősítésébe és a gyülekezeti életbe való bekapcsolódásba. Az együtt imádkozások, a bibliaórák és az énekkar által örömmel vettem részt a gyülekezeti életben.

Amikor hosszabb-rövidebb időre elmaradtam a gyülekezeti élet eseményeitől, mikor újra jöttem, megtapasztalhattam, hogy nem felejtettek el, hiányoltak. Én pedig ilyenkor mindig azt érzem, hogy

ide tartozom, hazajöttem. A gyülekezetben eltelt évek alatt hitben és szeretetben gazdagodtam, és bölcsességet tanulhattam.

Ezért szeretnék az Úrban való hitem és a gyülekezethez való tartozásom jeléül a konfirmáció lehetőségével élni. Már tudom, hogy van értelme az életemnek az Úr Jézus Krisztus által. Feladatom van. Tovább kell adnom azt az Úrban való megtapasztalást, amiben részesültem életem örömeiben, megpróbáltatásaiban, amelyek mások számára is elviszik a hitet a hitetlenségbe, a reményt a reménytelenségbe, a szeretetet a szeretetlenségbe.

Hálát adok Jézusnak, hogy engem is megváltott, hogy értem is szenvedett a kereszten.

Köszönöm mindannyiuknak ezt a boldogságot!

SÁRVÁRI RASS KRISZTINA

Miskolcon születtem, és ott is éltem egyetemi tanulmányaim megkezdéséig. A budapesti Kertészeti Egyetemen végeztem kertészmérnökként, majd diplomázásom után Budapesten sikerült elhelyezkednem a szakmámban. Szigetszentmiklóásra két éve költöztem férjemmel, tavaly nagy örömünkre kislányunk születésével három tagúra bővült a családjunk.

Az sosem volt kérdés számomra, hogy szeretném, ha kislányom is meg lenne keresztelve. Erre tavaly júliusban került sor, ekkor találkoztam a gyülekezettel első alkalommal.

Életemből hosszú éveken keresztül kimaradtak az istentiszteletek, noha

a hit, az érzés, hogy valaki velem van, mindig itt élt bennem. Édesanyává válásom után, és a keresztelő kapcsán kezdtem el érezni azt, hogy életem minden területén szemléletbeli változások kezdődtek el, nyitottabb és befogadóbb lettem. Ennek köszönhetően csatlakoztam a felnőtt konfirmandus csoporthoz, hisz a konfirmálás éveken keresztül halogatott, önmagamnak tett ígéret beváltása volt.

Bár picit gyermek anyukájaként sokszor nem tudtam megoldani, hogy a hétfő esti alkalmakon részt vegyek, mégis úgy érzem, hogy azok a bibliai tanítások, feleletek és üzenetek, amiket együtt megbeszéltünk, újrafogalmaztunk és értelmeztünk, elkísérnek utamon.

Több mint 10 évvel ezelőtt szeretett nagymamámtól egy hosszabb külföldi utazásom előtt kaptam egy kis kártyalapot, rajta egy bibliai idézettel „*Akik pedig keresik az Urat, mindent megértenek*”. A kártyalap azóta is mindig nálam volt, e mondat üzenete azonban csak most, felnőtt fejjel ért el hozzám. Kellott az idő, és kellett a változás, hogy megérthessem és személyesen megtapasztalhassam, mennyi erőt ad az Isten, ha bízom benne, hogyan vezet és formál, ha hiszek benne. Hiszem, ha keresem, megtalálom. S bár hosszú az út, sok tanulás előtt állok, érzem, hogy Istent keresve könnyebb lesz.

SAMÓK TAMÁS

1978-ban születtem Debrecenben. Szigetszentmiklóson középiskolai

tanulmányaim megkezdése óta lakom, amit a Batthyányi Kázmér Gimnázium – és akkor még – Közgazdasági Szakközépiskolában végeztem. Jelenleg zöldség-gyümölcs nagykereskedéssel foglalkozom. Szeretem a munkám, bár néha sok idegeskedéssel és időráfordítással jár.

Az élettársamtól két éve született egy gyönyörű kislányom, és az Ő keresztelője révén kerültem kapcsolatba a szigetszentmiklósi református gyülekezettel.

A gyerekkoromat Nógrád megyében egy Nézsa nevű faluban töltöttem, ahol a környékünkön nem volt református gyülekezet, ezért nem volt lehetőségem konfirmálni, a faluban mindenki katolikus volt, így én is katolikus hittant tanultam. A konfirmáció a lányom keresztelője kapcsán került pótlásra. A felnőtt konfirmandus csoportba nagy érdeklődéssel jöttem, a bibliai történetekre már gyerekkoromban is nyitott voltam, és ez az érdeklődésem azóta sem változott. A konfirmációs oktatás többek között azért is jó volt, mert itt lehetőségünk volt a bibliai tanítások értelmezésével és magyarázatával foglalkozni, ami nagy segítséget jelentett nekem, hogy átértelmezzem, mely dolgokat kell előtérbe helyeznem az életemben, illetve segített rájönnöm néhány dolog kapcsán, amiket eddig fontosnak tartottam, nem is igazán fontosak. A hitem megerősítésében is nagy szerepe volt ezeknek az óráknak. Itt lehetőségem volt kiszakadni a mindennapok monotonitásából, és úgy eltöltenem

alkalmanként két órát fél éven keresztül, hogy feledve a gondjaimat, csak a Biblia tanításaival tudtam foglalkozni.

Ezután is szeretnék foglalkozni a Biblia olvasásával és megértésével, illetve szeretnék minél több istentiszteleten részt venni, tovább erősíteni a hitem.

OSGYÁN GÁBOR

Szigetszentmiklóson élek születésem óta. Szüleim gyermekként még vallásos neveltetést kaptak, de felnőttként már nem folytatták azt, így testvéreimmel együtt nem részesültünk vallásos nevelésben. Ugyan a vallással több alkalommal találkoztam az eddigi életem során, de egészen a tavalyi évig nem fordítottam különösebb figyelmet felé. Körülbelül egy évvel ezelőtt megkértem – akkor még párom, most már feleségem kezét. Az esküvő lázas tervezése során természetesen előtérbe került a templomi esküvő, hogy Isten színe előtt tegyünk fogadalmat egymásnak. Hamarosan fel is kerestem Szalkay László tiszteletes urat, hogy van-e lehetőségem pótolni a gyermekkoromban elmaradt ismereteket. Megbeszélünk egy találkozót, és már az első beszélgetésünk során éreztem, hogy itt nem szimplán bibliai ismeretek átadásáról, hanem annál sokkal többről lesz szó.

Mindennapjaimat egy multinacionális vállalatnál töltöm, egy rohanó, sokszor érthetetlen, és sajnos esetenként nem túl emberséges világban. Lászlóval

történt találkozásom viszont egy olyan nyugalmat, és számomra akkor még teljesen új érzést hozott, hogy máris izgatottan vártam a hétfő esténkénti foglalkozásokat. Ezeken a hétfő esteiken megtapasztalhattam és betekintést nyerhettem a vallásba, mely sok új gondolatot indított el bennem. Tudom, hogy az út hosszú, és én még éppen csak elindultam rajta, de már rajta vagyok és szeretném folytatni. Köszönöm!

IZSÁK TAMÁS

1983-ban születtem Budapesten. Bár apai nagyszüleim Szigetszentmiklóson éltek és itt is kereszteltek meg újszülöttként, a gyerekkoromat Halásztelken töltöttem. Mindössze öt éve élek Szigetszentmiklóson. Gyerekként nagyszüleim, akik református hagyományban éltek, különösen anyai nagyszüleim próbálták a vallás irányába terelni, de ellenálltam neki. Talán valamiféle kényszernek éreztem, ami idegennek tűnt nekem. Nem akartam megérteni a Biblia üzenetét, a vallási szokásokat, mert részben féltem is tőlük. Fiatal éveimet tartalmasan, de hit nélkül éltem le, egészen egy évvel ezelőttig, amikor is valami megváltozott bennem.

A változást részben egy jó barátom indította el. Ő sok lelki megpróbáltatáson esett át, egy új emberként vette fel velem a kapcsolatot újra, hosszú évek kihagyása után. Buzgón kezdett el foglalkozni a Biblia tanulmányozásával. Az egy igazságban akart járni a mindennapi élet gyakorlatában is, és ezt a változást bennem is látni akarta.

Eleinte vele szemben is ellenkeztem. Még mindig nem akartam befogadni a kereszténység egyetemes tanítását. Folyamatosan kerestem a kibúvókat, azaz hol tudok tévedést, vagy hamisságot találni mindabban, amiket próbált átadni nekem. Igaz, ő egy másik egyház tagja, ám lassan Isten egyetemes munkája bennem is kezdett megérlelődni.

Az én lelkemben természetem szerint nagyon lassan változik minden, de ami belé költözik, az sokáig marad benne és át- meg átszövi azt.

Úgy érzem – és most már tudom -, hogy valami, egy fölöttem álló erő kopogtat lelkem ajtaján. Ezt az erőt be akarom engedni, hogy a régit feloldhassa. Ezért imádkozom a Mindenható Atyához a belső szobámban, ajtómat bezárva, hogy ne hagyja el azt soha. Fontosnak tartom családom hagyományainak folytatását, mert egy egészséges ember számára ez lehet a járható út.

A református hit felvétele számomra egy új élet kezdetét jelenti, illetve maga az élet kezdetét.

Hogy éljek, keresnem kell Jézus Krisztust, rajta keresztül pedig a Mindenható Istent és mindörökké kapcsolatban kell maradnom vele.

Mostanra mindezek tudatosultak bennem, és készen állok alávetni magam Atyám akaratának. A konfirmandus órák sokat segítettek a Biblia tanításainak megértésében ahhoz, hogy azzal az érzéssel elmélyüljenek bennem. Sok olyan dologra is rávilágítottak ezek az órák, amikre talán csak nagy sokára jöttem volna rá magamtól, vagy nem

is hallottam volna róluk. Nagyon megfogott például a Lukács evangéliumában is megtalálható Péter csodálatos halfogásáról szóló történet, ahol a még hitben gyenge Simont kéri Jézus, hogy vesse ki hálóját, aki saját- és társai várakozása ellenére annyi halat fog, hogy szinte elsüllyed hajójuk. Az önmagát bűnösnek valló Simon Péter pedig megijed a váratlan fogástól, de Jézus megnyugtatja és mondja neki: „*Ne félj, mostantól fogva embereket fogsz!*”. Az idézett ígét nagyon fontosnak tartom az én utam szempontjából, mert nem akarom magamban tartani a tanításokat, hanem saját eszközeimmel és a magam módján én is tovább akarom adni azokat a többi embernek.

PROGRAMOK

Május 24-27. a csejdi vendégek fogadása

Május 25 szombat 18 óra jótékonyági est

Május 26. vasárnap istentisztelet után Hősök Napi megemlékezés

Június 2. szombat Máté János emlékére hangverseny

Június 14. péntek a református pedagógusok sírjainak megkoszorúzása

Június 16. vasárnap hittanosok évszáró istentisztelete

Június 29-30. Református pedagógusok tábora

Július 1-5. Refis tábor hittanosoknak a Buga-iskolában

A SZENTLÉLEK KITÖLTÉSE

Amikor pedig eljött a pünkösd napja, és mindnyájan együtt voltak ugyanazon a helyen....

..hirtelen hatalmas szélrohamhoz hasonló zúgás támadt az égből, amely betöltötte az egész házat, ahol ültek.

Majd valami lángnyelvek jelentek meg előttük...

...amelyek széteszlottak, és leszálltak mindegyikükre.

Mindnyájan megteltek Szentlélekkel, és különféle nyelveken kezdtek beszélni; úgy, ahogyan a Lélek adta nekik, hogy szóljanak.

Sok kegyes zsidó férfi tartózkodott akkor Jeruzsálemben azok közül, akik a föld minden nemzete között éltek.

Amikor a zúgás támadt, összefutott ez a sokaság, és nagy zavar keletkezett, mert mindenki a maga nyelvén hallotta őket beszélni.

Megdöbbsentek, és csodálkozva mondták:

Akkor hogyan hallhatja őket mindegyikünk a maga anyanyelvén? Halljuk, amint a mi nyelvünkön beszélnek az Isten felséges dolgairól.

Álmétkodtak mindnyájan, és a nagy zavarban kérdezték egymástól:

Mások azonban gúnyolódva mondták:

Édes bortól részegedtek meg.

Pedig minden úgy történt, ahogy Jézus mondta: „Ellenben erőt kaptok, amikor eljön hozzátok a Szentlélek, és tanúim lesztek Jeruzsálemben, egész Júdeaiban és Samáriában, sőt egészen a föld végső határáig.”

REFIS TÁBOR

Idén is lesz nyári tábor gyülekezetünk gyermekeinek és azoknak, akik szívesen részt vesznek egy olyan héten, ahol a játék és kirándulás mellett a hit dolgaival is foglalkozunk!

A tábor időpontja: július 1-5-ig reggel 8,30- du. 16,30-ig.

A tábor gyermekeként 12 ezer, testvéreknek 10 ezer Forint.

Helye: Buga-iskola.

Jelentkezni kizárólag jelentkezési lapon, melyet az osztályfőnököktől lehet kérni, vagy a vasárnapi istentisztelet után az iratterjesztő asztalnál lehet szerezni.

Jelentkezési határidő június 15.

Nagyon örülünk, hogy sokan szívükön viselik ennek a tábornak a sorsát, és minden évben valamivel kedveskednek a táborlakóknak! Köszönettel fogadjuk az adományokat akár anyagilag, akár természetben idén is!

Keresünk a nyári tábor idejére segítőt is: Olyanokat, akik vigyázó szemekkel szívesen kirándulnak, vagy csónakáznak a gyerekekkel, akik a reggeli, ill. uzsonna előkészítésében segídnének.

Segítők jelentkezését a szalkaycs@gmail.com e-mail címre lehet küldeni (név, telefonszám, lakcím, mely napokon tud jönni, milyen segítségre jelentkezik) vagy telefonon 06/24 465-753, ill. személyesen lehet a lelkési hivatalban. Előre is köszönik: a Szervezők

ANYAKÖNYVI HÍREK május

Kereszteltük:

*Nagy Tamás és Balázs Pirooska
ikerfiait: Szabolcsot és Zalánt,
Osgyán Sándor és Radnics
Ezsébet Katalin fiát: Gábort*

Halottaink:

Fájó szívvel, de Istenbe vetett reménységgel búcsúztunk:

Agárdi Sándor 73 éves

Gyöző Sándor 77 éves

Katona Jolán 67 éves

Pálmai Imre 72 éves

Tari Lőrincné sz. Kelemen

Margit 73 éves

Kiss Lászlóné sz. Borsos

Julianna 87 éves

korában elhunyt Testvéreinktől.

HETI ALKALMAINK

HÉTFŐ: 7.30 áhítat

SZERDA: 17.30 énekkar

CSÜTÖRTÖK: 18.00 bibliaóra

PÉNTEK: 7.30 áhítat

17.30 énekkar

19.00 ifi óra

VASÁRNAP: 10.00 istentisztelet,
és gyermek-istentisztelet a gyülekezeti
teremben

ELÉRHETŐSÉGEINK:

Tel.: Szalkay László
24/465-753, 06-20-404-8336.
szalkayl@gmail.com
honlap:

www.szszm-reformatus.hu